

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četrti tetrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Špisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ Ljubljana, Semeniške ulice, št. 2. Naročnina pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 24.

V Ljubljani, dné 24. decembra 1903.

Leto I.

Ob koncu leta.

Končavši prvo leto, se Vam „Bogoljub“ predstavlja v nekoliko spremenjeni suknjici.

Misel, da bi izhajala za slovensko ljudstvo dva po vnanjem enaka lista, — dvojčka — katerih eden bi skrbel za njega svétne, drugi pa za dušne potrebe, je bila sama na sebi lepa. Tako imajo uravnano ponekod med Nemci, tako žele uravnati to leto tudi na Poljskem, odkoder so nam pred kratkim sporočili (in sicer sam nadškof Bilczewski), naj jim pošljemo tja po en izvod „Domoljuba“ in „Bogoljuba“, da bodo po teh uzorcih tudi oni zasnovali dva podobna ljudska lista.

Namen naš je bil seveda koj spočetka, „Bogoljuba“ čim prej mogoče povečati, da bi bil kos svojemu starejšemu bratu „Domoljubu“. Toda to ni bilo mogoče kar tako hitro, sicer bi bil list imel preveliko zgubo. Sedaj se je število naročnikov že nekoliko pomnožilo, upamo pa trdno, da se bo pomnožilo še bolj, zato smo pogumno povečali list.

„Domoljub“ je šele po več letih postal tolik, kolikoršen je izhajal zadnja leta. Pri „Bogoljubu“ se je imelo zgoditi to koj drugo leto njegovega življenja. — Ker pa je res, da naj bi se list take vsebine, kakršen je naš, dal shraniti in morda tudi

vezati, da se še pozneje lahko vanj pogleda, zato smo mu izbrali obliko, v kakršni ga vidite pred seboj.

Nekateri si bodo želeli pač še veliko večjega in lepšega. Gotovo bi mnogi radi, da bi imel še manjšo obliko, zato pa več strani. A mnogi ljudje, ki imajo razne želje in svète, kakšni naj bi listi bili, nič ne računijo z denarjem; ne pomislijo, da kaka stvar tudi kaj stane. List, ki bi imel več strani, bi mnogo mnogo več stal, tako da bi ne bilo mogoče izhajati. Ker torej več strani ni mogoče dati, prostora bi pa radi kolikor mogoče mnogo imeli, izbrali smo si to obliko kot najprimernejšo. Dali smo sedaj tak list in toliko berila, kolikor ga je le zata denar pri tem številu naročnikov mogoče dati. Tudi nemški listi, — kakor smo primerjali, — ki imajo navadno po večje število naročnikov, niso tako poceni.

Z večjim številom naročnikov pa tudi denarna moč lista raste. Zato pa, čem več bo naročnikov, tem bolj se bo list lahko izpopolnil, imel boljši popir, več slik itd. Naj bi se to le kaj kmalu zgodilo! Nikdo drug tega bolj ne želi, kakor mi sami. Ves dobiček, ki ga bo list imel, se bo zopet porabil za list sam. Zato, če hočete imeti lep cerkvenilist, podpirajte ga, agitirajte zanj pridno!

Drugič pa prosimo, podpirajte list tudi s sodelovanjem! Pošiljajte nam kratke novice in notice o cerkvenem in nabožnem življenju, pa tudi dobrih člankov v potrebuemo. Mi imamo pisati več kot dovolj, a list je boljši, če je bolj mnogovrsten. „Domoljub“ si je za prihodnje leto izvrstno uredil svoje sotrudništvo; nam tako ne kaže. A vsak, kdor ima kako dobro misel, kdor najde kako dobro zrno, naj bi si štel v dolžnost, da to priobči svetu, da jo bodo tudi drugi imeli!

Za dopise zopet prosimo, naj bodo kratki. Opustite vse nepotrebne besede, ki se v vsakem dopisu ponavljajo: „Slavno uredništvo: Prosim sprejmite... itd. Dragi „Bogoljub“, tudi pri nas te radi prebiramo... Ker pa nisi še nobenega dopisa iz našega kraja prinesel...“ Ne tako, ampak kar kratko: n. pr. Iz Podbrda: Pri nas je tole in tole novega. — Dolge dopise bomo samo nakratko posneli.

Dopisi naj bodo — prosimo — vsaj kolikor toliko čedno in pravilno pisani. Naobražene sotrudnike prosimo, naj se ravnajo po Levčevem pravopisu. Pišite samo po eni strani papirja! Preden daste iz rok, še enkrat preberite!

Prosim, da bi se vsi navadili ločiti uredništvo od upravnštva. Uredništvo list piše, sestavlja in urejuje, zato se njemu pošiljajo vsi spisi in dopisi, sploh vse, kar se v listu tiska razun inseratov. Upravnštvo pa sprejema naročnino, reklamacije in inse-rate ter list razpošilja. To je popolnoma ločeno delo. — Kakor smo že naznanili, bo upravnštvo skrbelo, da bodo naročniki list redno in pravočasno dobivali. Če bi pa le kaj ne šlo v redu, prosimo, reklamirajte! Kdor upravnštvu naznani spremembo svojega naslova, prosimo, naj vselej pove tudi svoj dosedanji naslov. Doslej tako..., odslej tako...

Z letošnjim letom je vpeljan nov način pošiljanja denarja namreč po poštni položnici (čeku). Na platnicah 1. številke novega letnika imate jasno razloženo, kako se s to rečjo ravna. Prosim, preberite ondi!

Novo številko bodo dobili nekateri na oglede, ki doslej niso bili naročeni. Kdor je ne misli vsprejeti, prosimo, da jo vrne. Kdor do tretje številke lista ne bo plačal, se bo to smatralo, da ga ne mara, če tudi

ga sprejema, in se mu bo določiljanje ustavilo.

Ker izide 1. številka novega letnika pred novim letom namesto v četrtek, 14. januarja, bo izšla druga v četrtek, 28. januarja.

Uredništvo in upravnštvo bo storilo svojo dolžnost, da bo ustrezno vsem, ki so dobre volje. Naj bi jo storili tudi vsi drugi!

Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!

V svitu večne luči.

Betlehemske jaslí in tabrnakelj.

Zadnjič to leto, ljubi bravci, vas vabi danes „Bogoljub“ tje v svit večne luči — pred tabrnakelj: Za slovo vam kliče besede, ki jih je angel spregovoril tisto presrečno noč pastirjem, ki so na ponočnih stražah bili pri svoji čredi. Cujte, kako jim je govoril angel! Ne bojte se; zakaj glejte! oznanim vam veliko veselje, katero bo vsemu ljudstvu; ker danes vam je rojen Zveličar, kateri je Kristus Gospod, v mestu Davidovem. In to vam bodi znamenje: Našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno. Kdo popiše veselje, ki je napolnilo srca dobrih pastirjev, ki so tako željno pričakovali Odrašenika! — Preljubi! Ali naj bo naše veselje manje, če pomislimo, da je v tabrnakelju, v teh „božjih jaslích“, pričujoč z dušo in s telesom, z božjo in človeško naravo prav tisti Jezus, ki je ono blaženo noč ležal na slami v betlehemske jaslí? Pojdite tedaj do vašega Betlehema, do tabrnakelja in našli bote Dete, povito v plenice belega kruha in položeno v jasli tabrnakelja. Da, preljubi, Jezus je danes na altarjih v zakramentu presv. Rešnjega Telesa prav tak kakor je bil v jaslích.

Poglejmo njegovo ponižnost, ki jo kaže v jaslích! Sv. Luka nam pripoveduje: In je porodila svojega prvorojenega Sina in ga je v plenice povila in položila v jasli, ker zanje ni bilo prostora v hiši. Glejte, preljubi in strmite nad neizmerno ponižnostjo božjega Sina: Najbogatejši je — revnejši kakor najrevnejše dete; na slami, v jaslích, v mrzlem hlevu... Neskončno modri Bog — molči v jaslích ter preliva solze človeških otrok... Vsemogočni Bog je v jaslích brez moči, zvezan z vezmi otroškega telesa, ne more se ganiti sam, prenaša ga njegova mati... Moj Bog, kako si se mogel tako globoko ponižati, saj si vendar tisti, o katerem je pisal prerok Izaija: Dete nam je rojeno, in Sin nam dan in nana njega rami je poglavarstvo, in imenuje se Prečudni, Svetovalec, Bog, Močni, Oče prihodnjih časov, Poglavar miru! Pa nič manjša ni njegova ponižnost v tabrnakelju: Ali je še kaka večja ponižnost, kakor če je Bog,

ki ga nebo in zemlja ne more obseči, zaprt v revnih cerkvah, v ubožnih tabrnakeljih? Ali je še kaka večja ponižnost, kakor če je Bog, neskončno veličanstvo, ki je človek ne more videti in živeti, skrit pod revno podobo belega kruha? Ali je še kaka večja ponižnost, kakor če je Bog, kralj vseh kraljev, ki vse vodi, ohranjuje in vlada, pokoren besedam mašnikovim, in se dá prenašati v najbornejši koč, se pusti polagati včasih v uma zana grešna srca? — Pojdimo tedaj pred tabrnakelj, da se v svitu večne luči učimo ponižnosti od njega, ki nam kliče: Jaz sem luč sveta; kdor hodi za menoj, ne hodi po temi, ampak bo imel luč življenja. (Janez 8, 12.)

Premišljajmo še njegovo ljubezen, ki nam jo kaže v jaslicah in tabrnakelju! Ljubezen do človeškega rodu ga je potegnila iz nebeških višav ter položila v jasli. Kedar je prišlo spolnjenje časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, da bi jih odrešil. (Galat 4, 4.) Glej ljubezen! On, ki je ustvaril vesoljstvo, vsemogočni Stvarnik, si izbere stvar za svojo mater ter hoče v jaslih preživeti prve ure svojega zemeljskega življenja. On, ki je od vekomaj do vekomaj, ki je vselej bil, je in bo vselej, se je v času včlovečil in je postal naš tovariš, naš spremljevalec v dolini solz, naš služabnik. Ko se je pa dobroti in ljubezni Boga, našega Zveličarja prikazala, nas je ne iz del pravičnosti, katere smo mistorili, ampak po svojem usmiljenju izveličal. (Tit 13, 4.) Res dragocen dar božje ljubezni in dobrote je Bog — človek, naš Odrešenik Jezus Kristus, ki so ga sprejele betlehemske jasli; dragoceni in nešteti so darovi, ki jih je delil trpečemu človeštvu, ko je bival v dolini solz. Po pravici bi lahko zapisali na betlehemske jasli: Postavila nas je božja ljubezen! Z nič manjšo pravico pa velja tudi o vsakem tabrnakelju: Postavila me je božja ljubezen! Saj ga je ljubezen do nas vklenila v revno ječo tabrnakelja, kjer biva noč in dan v naši sredi, kliče: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas okrepčam in poživim! Pridite vsi, bogati in revni, učeni in neučeni, veliki in mali, stari in mladi, vsi, prav vsi pridite, da vas pokrepčam in poživim, da vam dam sebe samega v jed in pijačo! O Bog, ali nisi imel nič drugega, da bi nas redil, kakor najsvetejše Telo in najsvetejšo Kri svojega edinorojenega Sina? O več kakor očetovsko srce našega Boga! O ljubezen, ki je še ni občutilo nobeno človeško srce! O mi presrečni, ki nas je napravil za lepoto vekomaj od roda do roda... in prsi kraljeve nas dojijo. (Iz. 60, 15.)

In kako je vračal svet to neizmerno ljubezen v času, ko je prišel na svet, kako jo vrača danes? Nekateri so ga sprejeli z mrzlim in mlačnim srcem, prav kakor še danes premnogi Gospodu Jezusu v zakramentu ljubezni vračajo za njegovo neskončno ljubezen mlačnost, nehvaležnost in trdosrčnost.

Glejte, prelubi, sv. Jožefa in preblaženo mater božjo devico Marijo, kako hodita po Betlehemu od hiše do hiše, trkata na sleherna vrata... Pa ljudje se ne menijo, nimajo prostora za Boga in njegovo mater. Nekateri spé, drugi so preleni, da bi vstali, tretji imajo dosti prostora za bogate sorodnike, za posvetno šaro, le za Jezusa, za njegovo mater in

sv. Jožefa nimajo prostora. O nesrečni, mlačni in zaspani svet, ki nočeš sprejeti in objeti svojega Boga. V svoje je prišel, toda njegovi ga niso sprejeli.

— Ravno tako se še danes godi Gospodu Jezusu v zakramentu presv. Rešnjega Telesa: Premnogi spé, se ne menijo prav nič za tabrnakelj, ker so do vratu vtopljeni v posvetnosti. Preleni so, da bi prišli k njemu, da bi mu odprli svoja srca. Za vso posvetno šaro imajo prostor v svojih srcih, za Jezusa pa ondi ni prostora. Po pravici je tožil Gospod Jezus blaženi Margareti Alakok, ko se jej je 16. junija l. 1675. prikazal. Ravno je po sv. obhajilu pred tabrnakeljem goreče molila, ko se jej prikaže, in kažoč jej svoje presveto Srce jej reče: Glej Srce, ki je svet tako ljubilo, ki si ni prizanašalo, temveč se popolnoma použilo, da bi jim pokazalo svojo ljubezen. Za plačilo pa ne prejemam od večine ljudi drugega kakor nehvaležnost, zaničevanje, božje rope in mrzloti; vse to mi delajo v zakramentu ljubezni. Prav tako toži še danes po pravici Gospod Jezus v premnogh tabrnakeljih. In zakaj?

Boli ga mlačnost in nehvaležnost malomarnih kristjanov, a še bolj ga boli, da ga mnogi ne samo prezirajo, marveč ga tudi sovražijo. Kakor je ob njegovem rojstvu vstal grozoviti Herod ter poslal krvooločne vojake, da bi dete umorili, tako vstajajo tudi današnje dni mnogoštevilni sovražniki najsvetejšega Zakramenta ter skrunijo in onečeščujejo največjo skrivnost naše sv. vere. Kdo prešteje vsa bogoskrunstva in božje rope, ki jih je že moralo in še mora prenašati presv. Srce Jezusovo v zakramentu ljubezni!

Toda hvala Bogu! Naš Gospod Jezus Kristus ima pa vendar okoli sebe, okoli tabrnakeljev še nekaj dobrih in zvestih prijateljev. Kakor so se okoli betlehemske hiše zbirali njegovi dobri prijatelji, tako tudi današnje dni obdajajo njegove tabrnakelje njegovi dobri in zvesti prijatelji. Marija in sv. Jožef klečita pri jaslih ter molita v podobi revnega deteta svojega Boga in Odrešenika. Pastirji prihité, molijo in počasté, trije modri pridejo iz daljne jutrove dežele prineset mu svoje darove, starček Simeon ga pritiska na svoje ljubeče srce. — Tudi danes se zbirajo okoli tabrnakeljev goreči čistilci najsv. zakramenta, ter mu v vednem češčenju izkazujejo čast, ki mu gre kot najvišjemu gospodu. Prinašajo mu darove; skrebe za lepoto hiše božje, so pobožno navzoči pri sveti maši ter mu v vrednem sv. obhajilu odpirajo svoja srca.

O da bi se pač množilo število prijateljev najsvetejšega zakramenta! Mali, drobni „Bogoljub“ se je celo leto trudil, da bi pred tabrnakelj, tje v svit večne luči pripeljal novih čistilcev. Po svojih skromnih močeh je prižigal večno luč pred tabrnakeljem; da bi bil prižgal v svojih bralcih vsaj iskrico ljubezni do presv. Rešnjega Telesa! Danes prinaša svojim ljubim bralcem božični pozdrav ter bi rad zaklical, da bi se slišalo v zadnjo gorsko vasio: Pojdimo do Betlehema in pogledajmo to reč, katera se je zgodila, ki nam jo je Gospod na znanje dal! Pojdimo pred tabrnakelj, v svit večne luči, da

*hvaljeno in češčeno vedno bo
presveto Rešnje Telo!*

Dr. Iosip Jerše.

Lurd leta 1901.

3. Anton Besko, 23 let star, je bil huzar v Di nanu. 30. decembra 1899 se je ponesrečil, padel je tako nesrečno po stopnjicah, da je nezavesten obležal. Prenesli so ga v vojaško bolnico. Spoznali so, da si je pretresel možgane in hrbtni mozeg; razven tega se je tudi močno ranil in nogo zvinil, ob straneh ga je bodlo. 15. mescev je bil v bolnici, ali vsa zdravniška umetnost je bila brez uspeha. Odpustili so ga torej iz vojaškega stanu in vojaško ministerstvo mu je nakazalo z dekretom ddo. 16. januarja 1901 pokojnine 750 frankov. — Ta slučaj je zato zanimiv, ker je neozdravljivo bolezen potrdila vojaška oblast.

Anton Besko videč, da mu zemeljski zdravniki ne morejo pomagati, se obrne do nebeškega zdravnika. Že od mladih nog je zelo ljubil in častil prečisto Devico in Mater božjo. Po njej upa dobiti zaželenega zdravja pri nebeškem zdravniku. Poda se v Lurd. Pri prvi kopeli v lurški vodi začuti bolečine, zdi se mu, da je to znamenje, da bo uslišan. Pomnoži torej svojo molitev; čim večkrat se koplje, tem boljše mu je, in končno je 12. septembra 1901 korakal sam iz kopeli proti preiskovalnici, kakor pravijo poročila: z vojaškim korakom. Veliko zdravnikov je bilo pričujočih v preiskovalnici. Besko je bil popolnoma ozdravljen. Niti sledu ni bilo več o kaki poškodbi. Proti večeru mu ukažejo, da naj nese svoje berglje v jamo. Kaj je pač rajše storil, kakor to! Dva strežnika sta ga spremila ter držala berglje visoko in jih vihtela sem ter tje. Iz globočine srca je molil v jami v zahvalo sv. rožni venec in drugi ljudje ž njim.

Še enkrat je moral v preiskovalnico. Še enkrat so ga preiskovali. In še enkrat so morali priznati: „Nihče drug, kot Marija, ga je ozdravila.“ Ljudstvo je bilo navdušeno. Navzoča sta bila ravno dva škofa. Naročila sta voz ter posadila ozdravljenca nanj, kjer je z mnogobrojnimi voz obdajajočim ljudstvom slavil v pesmih in molitvah Marijo, zdravje bolnikov.

Ko se je vračal domov, je urneje stopal z voza in urneje hodil kot romarji, ki niso bili nikdar bolni.

Ko je bil Anton Besko v drugič v preiskovalnici, začulo se je, da prihaja proti njej velika množica ljudi. Kaj je bilo? V sredi ljudske množice je bilo mlado dekle iz Lanrelus-a. Duri v preiskovalnico se odprl in veseli glasovi so se razlegali: „Še en čudež!“ Deklico so peljali pred zdravnike; bila je popolnoma ozdravljena.

4. Marija Sainte Forcuff. Več let je imela v želodcu ulesa (turove). Dolgo časa ni mogla ničesar drugega uživati, kakor mleko in tuintam malo jabolčnika. Čestokrat se ji je vtila tudi kri iz želodca, kar jo je popolnoma oslabilo. Že so jo prevedeli s sv. zakramenti za umirajoče. Pa zopet se ji je malo zboljšalo. Večer pred odhodom v Lurd se je dala nesti še v cerkev, da bi prisostovala slovesnim večernicam. Tu pa se ji je jako shujšalo. Izbruhala je 1/2 litra krvi. Posledica je bila popolna onemoglost. V takem stanju, toda s trdnim zaupanjem na moč lurške Matere božje v srcu, je dospela v Lurd. 12. sept. 1901 se je prvokrat skopala. V drugo ji pa niti treba

ni bilo, ker je bila koj prvič ozdravljena. Po ozdravljenju jo je množica spremila s slavo k preiskovalnici, kjer se je godil gori popisani prizor. Zdravniki so jo preiskali; a nobenega sledu kake bolezni več. Še nekaj dni ostane v Lurdu; do cela so se zdravniki prepričali, da je zdrava. Jedla je lahko vse kar so ji dali, tudi težko prebavljive jedi. Kri se ji ni več udrila. Tudi prejšnja slabost je izginila, kajti štiri dni po ozdravljenju je že šla tri ure daleč.

5. Marija Ethar, 89let stara žena je bila 8 let hroma na nogah in desni roki. 21. avgusta 1901. se je kopala v lurški vodi; kar pride mimo kopeli spreved z Najsvetejšim. Starka je bila v tem trenutku zdrava. Obleče se torej ter hodi, kakor drugi ljudje. Da bi si izprosila zdravje, je skozi 2 leti molila vsaki dan po 2 rožna venca.

To je le 5 izmed mnogih čudežev lurških v letu 1901. Pravi čudeži so, vzvišeni nad vsak dvom; potrjeni celo od nekatoliških, da brezvernih učenjakov. Ali hočete zvedeti, zakaj Bog po priprošnji Matere božje dela čudeže ravno v našem času, v prosvetljenem 19. in 20. stoletju? Gotovo radi tega, da bi tudi one ljudi, ki so oslepljeni po napredku 19. veka zgubili vero v nadnaravni red, pripeljal zopet k spoznanju resnice in k izveličanju. Kakor je Kristus dokazal svoje božanstvo najsičajneje s čudeži, tako hoče Bog tudi sedaj dokazati s čudeži, da so poleg naravnih tudi še nadnaravne sile, kojih človeški um ne more spoznati, ako ni razsvitljen z lučjo sv. vere.

In zakaj si je Bog izvolil ravno Lurd? Morda zato, ker je ravno na Francoskem odpad od vere najhujši in nrayna sprijenost največja; to je tista dežela, koje velikaši igrajo žalostno ulogo nekdanjih farizejev in pismarjev, preganjajočih Kristusa in hotečih ga umoriti. Spomnite se samo ubogih redovnikov!

Da bi pač kmalu zasvetila luč sv. vere vsem, ki tavajo v smrtni senci!

Jos. Plantarič.

Sv. Silvester, papež.

(31. dec.)

Posvetni ljudje napravljajo navadno zadnji dan leta veselice, s petjem in pitjem se hočejo ločiti od starega in vstopiti v novo leto. Lahkoživci! Nam pa se zdi prehod od enega v drugo leto zelo resen trenutek. Končan je važen oddelek našega življenja, storjen velik korak, naprej proti večnosti!... Skušajmo resnejše preživeti zadnji dan leta!

Ta dan obhaja Cerkev praznik sv. Silvestra, papeža. Njegovo življenje je zlasti zato znamenito, ker je za njegove vlade dobila sv. Cerkev prostost.

Sv. Silvester je živel za časa cesarja Konstantina, torej v začetku četrtega stoletja. Bil je Rimljan. Njegovi stariši so ga hoteli dobro odgojiti. In kaj storil? Izročil ga duhovniku Cirinu v odgojo. Le ta, učen in pobožen služabnik božji, ga naučil vse tedanje vednosti, a prav posebno ga vadi v strahu božjem, ki je po izreku sv. Duha začetek modrosti. 30 let star, je bil Silvester posvečen v mašnika. V tem svetem stanu se je tako odlikoval v čednostih, da so vsi s častjo in hvalo imenovali njegovo ime.

Užival je vsled svoje modrosti in učenosti toliko zaupanje vseh, da so ga po smrti papeža Melhijada enoglasno izvolili za poglavarja sv. cerkve.

Veliko rimsko državo je vladal takrat cesar Konstantin, ki je bil sicer še pogani, a jako prijazen kristijanom. Bil je pa Konstantin ob izvolitvi svetega Silvestra v vojski. Njegovi uradniki pa so se bolj dali voditi slepemu sovraštvu do krščanstva, kakor pameti. Zato so začeli v odsotnosti cesarjevi kristijane stiskati in preganjati. Tudi za papeža Silvestra je bila nevarnost. Prijatelji mu svetujejo potegniti jo iz Rima in se skriti. Poda se torej na hrib Sorakte ter ondi prebiva v temni duplini, tako da so le kristijani vedeli zanj. Tam moli neprestano za sv. Cerkev; posebno da bi jenjalo preganjanje. Bil je uslišan. Pa še več je Bog podelil, kakor je sveti Silvester prosil. Prosil je, da jenja preganjanje, a dosegel je popolno prostost sv. Cerkve.

Cesar Konstantin se bil je namreč vrnil iz vojske; ali v iztočnih krajih se je nalezel hude gubave bolezni. Njegovi zdravniki in malikovavski duhovniki so mu svetovali, naj se skoplje v krvi nedolžnih otrok. In res je mislil pomoriti toliko otrok, da bi bilo dovolj krvi za kopelj. Toda po noči se mu prikazeta dva častitljiva moža, veleč mu, naj pokliče papeža iz dupline Sorakte; on mu bo pripravil drugačno kopelj, ki mu bo ozdravila ne samo telo, ampak tudi dušo. Cesar pokliče sv. Silvestra iz skrivališča in mu pove o prikazni onih dveh mož. Silvester pokaže cesarju podobo prvakov apostolov, sv. Petra in Pavla, in takoj spozna cesar, da je to podoba onih dveh mož, ki sta se mu prikazala v spanju. Na vprašanje cesarjevo, kako kopelj ima papež, mu sv. Silvester odgovori, da to ni nič drugega, kakor sv. krst, kopelj prerodenja v vodi in sv. Duhu.

Koj je cesar pripravljen sv. krst sprejeti. Sveti Silvester ga poduči, kaj mora verovati in kako mora živeti, če postane kristijan, in ga potem res krsti. Sv. krst ga ozdravi ne samo na duši, ampak tudi na telesu; gobe so izginile. Vsi kristijani so bili veseli, kajti pričakovali so po pravici, da bo Konstantin dal sv. Cerkvi več pravic in morda celo prostost. Niso se varali. Cesar Konstantin res dá vso prostost sv. Cerkvi, ter okliče krščansko vero celo za državno vero. Tega so bili pač veseli kristijani! Doslej namreč se niso smeli javno pokazati, niso smeli cerkev zidati; v podzemeljskih jamah (katakombah) so obhajali sv. mašo, h kateri so se zbirali čestokrat s smrtno nevarnostjo. Odslej pa so smeli zidati hiše božje in brez nevarnosti zbirati se k službi božji. Sam cesar jim je dajal lep zgled. Ukazal je podreti paganske temple ter zidati krščanske cerkve. Da, Konstantin sam sezida po nasvetu sv. Silvestra mnogo lepih cerkvâ ter jih lepo okraši.

Kakor je bilo to veselo, tako je zadela sveto Cerkev tudi velika žalost. Ko so bili premagani zunanji sovražniki sv. cerkve — pogani, so se vzdignili pa notranji sovražniki, — krivoverci. Jako nevaren krivoverec je bil Arij v Aleksandriji. Mnogo kristijanov je potegnil za seboj v krivo vero. Kakor velika povodenj se je razširjal arijanizem po krščanskem svetu. Da bi ustavil to povodenj, je papež Silvester sklical dva cerkvena zbora, enega v Niceji,

enega pa v Rimu. V Niceji se je zbralo 318 škofov; papež je odposlal svoje zastopnike (legate), in sam cesar Konstantin se je udeležil tega zbora, ne sicer, da bi dajal nasvete, ampak zato, da bi ščitil zborovavce. In v zboru ni zahteval prvega sedeža, ampak zadovoljil se je z zadnjim, češ, da imajo v cerkvenem zboru cerkveni dostojanstveniki prednost pred cesarjem. Na zboru v Rimu se je zbralo 284 škofov. Na obeh zborih so zbrani škofje določili katoliško resnico ter zavrgli Arijevo krivo vero. Papež Silvester pa je kot poglavar in vrhovni učenik sv. cerkve potrdil sklepe zborovalcev. — Sv. Silvester je vladal sv. cerkev 21 let 10 mesev in 1 dan ter je storil in ukrenil veliko dobrega in koristnega za sv. cerkev.

Povzemimo nekaj naukov iz povedanega!

1. God sv. Silvestra se obhaja zadnji dan v letu. Posvetnjaki ta dan prerajajo, namesto da bi delali račun o dobičku in zgubah preteklega leta. Kupci namreč ob koncu leta naredé letni račun, da vidijo, ali so imeli dobiček ali škodo. Mi smo tudi kupci. Kupiti hočemo biser, sv. nebesa. Ali pri tem kupčevanju imamo mnogo nevoščljivcev, hudobnega duha, hudobni svet in hudo poželenje. Ti hočejo preprečiti srečno kupčijo. In le premnogokrat nas opeharijo, da izgubimo mnogo denarja božjega, — milosti — da mnogi zgubijo tudi biser sam, nebeško kraljestvo. Ali ni torej pametno, ob koncu leta pogledati nazaj ter narediti račun? Mi nočemo nalik posvetnjakom sami sebe slepiti z veselici, z rajanjem in popivanjem, ampak računati hočemo ob koncu leta, koliko milosti smo prejeli od Boga, koliko smo jih pustili neporabljenih, koliko smo jih celo zlorabili in koliko novih smo si pridobili. Kakor zadnji dan v letu, prišel bo tudi zadnji dan v življenju. Takrat bo treba narediti račun o vseh letih življenja. Kakšen bo neki? Ali bo pokazal dobiček ali zgubo? Kako boš takrat računil, ako v življenju nisi računil nikoli?

2. Cesar Konstantin je bil pri sv. krstu ozdravljen gob. Ti si bil tudi krščen, ozdravljen si bil dušnih gob, t. j. greha in postal si kristijan. Vprašaj se ob koncu leta: Kak kristijan pa sem? ali sem kristijan po imenu, ali tudi v dejanju? Vedi, da bo pri onem velikem računu na zadnji dan tvojega življenja zelo obtežljivo ime kristijana, ako bi ne živel kot kristijan!

3. Cesar Konstantin je na cerkvenem zboru sedel na zadnjem prostoru in s tem pokazal svojo ponižnost. Kaj pa ti? Ali ne ravnaš morda včasih kakor farizeji, ki so iskali prvih sedežev? In kaj pravi večna Resnica k temu? — „Kdor se povišuje bo ponižan.“

Iz vedenja Konstantinovega na Nicejskem zboru se vidi tudi njegovo veliko spoštovanje do cerkvenih predstojnikov. Isto je izrazil tudi z besedami. Med drugimi so ohranjene te njegove besede: „Ko bi jaz mašnika zalotil v kakem grehu, pokril bi ga s svojim cesarskim plaščem in ga izgovarjal iz spoštovanja do njegovega stanu.“ To je pač velika beseda, vredna velikega cesarja. Duhovski stan je najčastitljivejši na svetu. Saj so duhovniki namestniki božji na zemlji. Vsak dan imajo opravila z najsvetejšimi skrivnostmi. In vendar si sovražniki svete Cerkve, ki se sami imenujejo liberalce, za ničesar bolj ne prizadevajo, kakor za to, da bi blatili in črnili duhovski stan. To pa je nepošteno. Poedinec,

ki ima duhovski značaj, utegne res biti grešnik, utegne biti malo vreden, utegne biti ljudem v spodtiko in pohujšanje, ali radi poedinca se vendar ne sme blatiti stan! Ali je kdo tako nespameten, da bi hotel sv. apostole črniti, ker je bil med njimi Juda Iškarijot? Gotovo ne. Ravno tisto je pri duhovskem stanu. „Stan je častitljiv, četudi je tu in tam kak poedinec nevreden. Posnemaj cesarja Konstantina in imej v čislj duhovnike kot božje namestnike in delivce božjih milosti! O njih velja beseda Jezusova: Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zaničuje, mene zaničuje.“ (Luk. 10, 16.)

Misijonski glasnik. »

Izpreobrnjenje ob jaslicah.

Jamba je mala zamorska vasica v vzhodni Afriki, kjer delujejo sestre trapistovskega reda. Vasica obstoji iz 16 koč, vendar ima mnogo prebivavcev, ker neredko stanuje v eni koči po troje družin. To je rojstna vas Hamdara, velikega in krepkega dečka. Že šest mesecev pridno obiskuje misijonsko šolo ter oblastno in ponosno sedi med manjšimi šolarčki, ki svojega odraslega součenca visoko spoštujejo. Hamdara je dečko ognjevitega značaja in trdne volje. Večkrat skliče skupaj vse vaške otroke in jih pelje v šolo; le velikega Šangarija ne more spraviti seboj. Šangari se ne zmeni za nobeno stvar; največje veselje in zabava mu je, ako sedi pri ognju, kadí svojo pipico in se veselo razgovarja. Zategadelj seveda sovraži tisto posedanje po šolskih klopih. Njegovi prijatelji so ga že večkrat navduševali za umetnost branja, a vselej brez uspeha. „Moj oče ni znal brati, moj stari oče tudi ne; zakaj naj bi pa jaz mučil svoje možgane s tisto učenostjo belih ljudi; poleg tega pa še zastonj! Če jim s čim postrežem, me poplačajo, če bi pa hodil v šolo, bi mi ne dali niti vinarja.“ Tako se je glasil navadno njegov odgovor. Počutil se je prav srečnega, da ga učiteljica doslej še ni našla, vkljub temu, da stanuje tako blizu misijonske postaje. Ne mislite pa, da sestra učiteljica nikdar ni prišla v vas. Še celo večkrat je prihajala iskat učencev, toda vedela je, da je pri nekaterih ves trud zastonj, in Šangari se je je vedno znal izogniti, da ga ni mogla dobiti.

Tako je dečko ostal neznan sestri učiteljici in tudi belemu očetu. Nikakor pa ga ni pustil v miru Hamdara. Prijatelja sta si že od mladih nog. Hamdara si veliko prizadeva, da bi ga enkrat spravil seboj v šolo; a vedno zastonj. Nikdar ne gre v šolo, da bi poprej ne povabil Šangarija seboj. Toda ta ima vedno iste izgovore. „Pusti me, prijatelj, sem že prevelik!“ No, in ker je Šangari res že prevelik,

ga Hamdara ne vleče za ušesa seboj v šolo, kakor to dela z drugimi manjšimi neubogljivci; ampak ga pusti doma pri njegovi pipici ter premišljuje, kako bi svojega prijatelja zlepa pridobil za šolo.

Tedaj pa — na sveti večer — je našel sredstvo. „Povabim Šangarija, da gre z menoj po darila, ki jih bo nocoj delil Jezušček v šoli; ga bo vsaj rado vednost gnala tja“, si je dejal Hamdara, ko si je opasal nanovo opran prtič okrog ledij in na to oblekel dolgo srajco. V praznični obleki se napoti k prijatelju, ki ga najde, kakor po navadi, ležečega v koči v gostih oblakih dima, ki ga je izpuščal iz svoje pipice.

„Hej, dečko“, ga nagovori, „danes bo videti ondi v šoli nekaj lepega. Pojdi vendar z menoj; to moraš videti.“

„Jaz, jaz, fant? Jaz že ne grem nikoli v šolo. Ali misliš, da bom res šel na limanice? Kako lahko bi me spoznala sestra učiteljica ali pa morda še celo „beli oče“, ki bi gotovo zahteval, da se učim brati; učiti se pa nočem, saj veš, prijatelj.“

„Poslušaj, Šangari, morda bi ti bilo žal, ako bi ne videl onih lepih reči in poleg tega nocoj ni nobene nevarnosti zate. Med številno množico, ki se bo nocoj zbrala na misijonu, se boš lahko skril; sicer ima pa beli oče nocoj preveč opravila, da bi se briga zate.“

„Dobro, ako mi obljubiš, da mi pokažeš kak koticček, kjer bom lahko vse videl, ne da bi me opazil beli oče, pa grem s teboj.“

„Bodi brez skrbi, prijatelj, vse bo dobro“, mu zašepeče Hamdara v uho ter ga za roko pelje seboj.

Na zahodu so ugašali zadnji žarki zahajajočega solnca in zvonovi so zvonili ter oznanjali sveto božično noč, ko sta korakala prijatelja po hribu navzdol. Med potjo začne zopet Hamdara: „Prijatelj, kakor veš, hodim že od zadnjega deževnega časa vsaki dan po tej poti in mesec je mej tem mrknil že šestkrat. Življenje v šoli mi zelo dopada. Že dolgo zavidam one otroke, ki prav pri belem očetu stanujejo. Kako dobro jim je! Vedno so skupaj z ljubeznjivim belim očetom, vedno vidijo in slišijo kaj lepega in pri vsem tem so še preskrbljeni s hrano, obleko in stanovanjem. Le večkrat sem si želel, da bi se popolnoma pridružil misijonskim učencem; danes pa me žene nepremagljiva sila, da izpolnim svojo srčno željo. Prijatelj, jaz čutim, ko pridem nocoj v krog onih srečnih otrok, da se ne bom mogel več ločiti od njih, ampak bom ostal pri njih. Se mi li hočeš pridružiti tudi ti?“

„Ha!“ mu zaničljivo odvrne Šangari, „zdi se mi, Hamdara, da si prišel ob pamet; kako me moreš kaj takega vprašati! Saj veš vendar, kako jaz mislim! Nikdar me ne boš pripravil, da bi zapustil svoje domače bogove, domače praznike in domač pivski vrč. In ako ostaneš pri svojem neumnem sklepu in se več ne vrneš z menoj, tedaj pokličem še nocoj velikega duha, ki mi bo povedal, da ti nisi več moj prijatelj.“

Med takimi pogovori dospeta do šole. Tu je že vse pripravljeno za božično slavnost. Otroci so se že postavili v vrste, po dva in dva skupaj, ter nestrpnostno pričakujejo začetka. Sedaj — vrata se odpro in mnogobrojne lučice se zasvetijo nasproti vstopa-

jočim otrokom. Vse je presenečeno. Oči se iskro otročičem; še predno se vsi zavedó, se že zasliši lepa božična pesem...

Šangari se je preril skozi gnečo radovednežev do nekega kotička, kjer sede na klop meneč, da je tu varen. Toda glej! Hipoma se zasvetijo tik zraven njega številne svečice. V kotu, kjer je upal Šangari, da dobi skrivališče, so bile postavljene ljubke jaslice. Vse je hitelo k jaslicam, da počasti ljubega Jezuščka. Otročiči so vsi ginjeni pri pogledu na božje Dete ter pazljivo poslušajo besede misijonarjeve, ki jim pripoveduje, da je Jezušček zapustil prekrasna nebesa ter prišel na svet v mrzlem hlevcu, da bi nam tako zopet odprl nebo, ki nam ga je zaprl greh. Ko je misijonar nehal, so zapeli otročiči mило pesen: „Sveta noč.“ Šangari sedi nepremično in nihče ne slutí, kolik vtis je nanj napravilo vse to. Srce se mu topi in neka nevidna moč ga vleče k božjemu Detetu v jaslicah. Nehoté se mu vsiljujejo misli: „O malo dete, verujem, kar govori o Tebi beli oče, pusti me k sebi!“

Ko je bila končana slavnostna božična pesem, se je pričelo obdarovanje; toda Šangari ni slišal veselega vriskanja srečnih otročičev; njegova duša je bila pri nebeškém Detetu, ki je prišlo z nebes. Sele, ko se je veselje nekoliko poglelo in so se otroci pomirili, se je zavedel. Ves srečen hiti k prijatelju Hamdaru in mu pravi: „Pelji me k belemu očetu; tudi jaz hočem ostati tu.“

Hamdara se je nekoliko časa čudil hitri izpremembi Šangarijevi, ki mu je pred kratkim celo odpovedal prijateljstvo; nato ga je prijel za roko in ga peljal k belemu očetu. Mladeničema se pridruži še pet dečkov. Ko je stala mala četa pred belim očetom, začno vsi s pōvzdignjenimi rokami: „Očka, naj ostanemo pri Tebi in se učimo umetnosti belih! Naše srce nam ne dopušča več, da bi doma brez dela ležali na trebuhu.“ Misijonar — spoznavši v otročičih božično darilo, ki mu ga je poslalo božje Dete — jih ginjen z veseljem objame.

Mladi junaki so ostali zvesti svojemu sklepu; postali so najmarljivejši učenci. Tudi Šangari se je slednjič navadil knjige. Sicer se mu še tudi zdaj cela stvar ne zdi bogve kako resna in nikakor se mu ne zdi vredno poganjati se za prvenstvo v razredu; vendar pa je v teku enega leta predelal abecednik. Še težji kakor branje mu pa dene to, da ne more več toliko časa posvetiti svoji ljubi pipici. V šolski sobi je kajenje ostro prepovedano in Šangarijev učitelj brat Konstantin, ki ga uči kovaštva, je strog mož, ki daje svojemu učencu namesto pipe v usta, kovaško kladivo v roke.

Tako je zopet minilo eno leto v molitvi, učenju in zatajevanju, kar je vse tako uplivalo na Šangarija da je postal čisto drug človek.

In približal se je zopet vzvišeni praznik Gospodovega rojstva. Zanimanje med ljudstvom je letos še večje kot lani.

Na sveti večer so prišle velikanske množice zaupno k misijonski postaji in vse je slastno jedlo s sladkorjem potresene kruhke, katerih so se lansko leto bali, češ, da so zastrupljeni.

Zopet se je zbrala šolska mladina pod božičnim drevescem, ki je bilo letos še lepše in bogatejše, kot

lani. Otroci se niso naveličali gledati teh krasot in Šangari je bil silno vesel svoje kovaške obleke, ki mu jo je ljubi Jezušček poslal iz tuje dežele za božično darilce.

In ko ga je drugo jutro o. superijor s petero tovariši, ki so lansko leto sledili klicu božjega Deteta, sprejel med katehumene, to je med pripravljavce na sv. krst, tedaj mu je veselje priklopelo do vrhunca.

Menda pač še niso klečali hvaležnejši in srečnejši otroci pred jaslicami, kot Šangari in pet njegovih tovarišev!

Cerkveni razgled.

Iz Dekanov v Istriji. 15. novembra smo imeli pri nas prav lepo slavnost, praznovali smo dan sv. Stanislava. Ob tem imeli smo tudi zahvalno nedeljo. Prav vesel je bil ta dan posebno za mladino. Zjutraj ob sedmih smo imeli prvo sv. mašo, potem ob 9. uri drugo sv. mašo, darovali so jo preč. g. Peter Martelanc kanonik iz Trsta. Med sv. mašo pristopili smo skoraj vsa mladina k mizi Gospodovi, le nekaj mlačnih mladeničev je izostalo. Po sv. maši so imeli tudi omenjeni gospod prav lep govor, povedali so nam marsikaj lepega in spodbudljivega o mladosti sv. Stanislava in nas navduševali k pobožnosti do bl. Device Marije. Bodi jim prisrčna hvala za njih trud! Popoldne pa ob drugi uri je bil sv. blagoslov in pete litanije. Po končani cerkveni slavnosti so šli Marijini otroci domov. Gotovo so nesli seboj novo navdušenje za družbo in pa zavest, da je pravo veselje le v poštenem nedolžnem življenju. Ob tretji uri popoldne je pa napravilo „Kat. slovensko izobraževalno društvo“ lepo zabavo. Program je bil ta le: 1. Pozdrav, pesem. 2. Igra „Lurška pastirica.“ 3. Zdrava Marija, pesem. 4. Suštarski ponedeljek, šaljiv prizor. 5. Oj planine, pesem. Prisrčna zahvala Ti, o nebeška Mati, ker si nam toliko veselja prinesla v našo župnijo. Hvala tudi našemu prečastnemu g. župniku Simonu Defar, ki so vse to napravili in ker se vedno toliko trudijo, da bi le vse njim izročene ovčice srečno pripeljali v nebesa. Hvala tudi našemu g. nadučitelju, ki se tudi trudijo z nami; naučili so nas že dosti lepih pesmic. Pa tudi našim igralkam se moramo zahvaliti, ker so lepó izvršile svojo vlogo. Mladenci so tudi lepó igrali; bilo je dosti smeha, posebno dva paglavca je bilo lepó videti. Tudi naših pevk in pevcev ne smemo pozabiti; tudi njim se moramo prav lepo zahvaliti za njih trud. Še nekaj moram omeniti. Napraviti mislimo še tamburaški zbor, za to se bode porabil dobiček od zabave. Bog daj še nadalje dober napredek in vseh našim Marijinim otrokom, da bi še zanaprej napredovali v dobrem! Da, res prav lepo je služiti Mariji in biti otrok Marijin. Zato pa ti, o Marija, varuj nas in nas odvracaj od slabega, da ne bomo služili svetu ampak Tebi!

V skušnjavah, ljuba mati,
Varno nam na strani stoj;
Daj nam srčno vselej stati,
Kadar satan kliče v boj!

Iz Št. Ruperta na Dolenjskem. Tudi naši mladi dekliški Mar. družbi, ki komaj pol leta obstoji, ni bridka smrtna kosa prizanesla; v kratkem času po-

brala je ta bela žena dve vzgledni družabnici, dne 29. oktobra Alojzijo Rugel iz Zabukovja, dne 11. novembra pa Angelo Kolenc iz Št. Ruperta, o katerih smemo upati, da se že vesele pri svojem nebeškem ženinu Jezusu in njegovi presv. materi Mariji. Pogreb je bil za vso župnijo veličasten, kajti vse tovaršice so spremile umrli tovaršici z gorečimi svečami na pokopališče, kjer so zapele umrlima ganljivo nagrobno slovo. — Dne 25. novembra je šla naša Mar. družba na božjo pot na Žalostno goro pri Mokronogu, kjer je imel ob 8. uri ondodni kapelan g. Bukowitz jako ginljiv in resnoben nagovor na družabnice, za kar mu bodi iskrena zahvala; potem je bila sv. maša, katero je opravil g. kapelan iz St. Ruperta. K sklepu naj omenimo še to, da naša vrla dekleta iz Mar. družbe nameravejo v kratkem času napraviti še svoje družbeno bandero, pod katerim se bodo navduševale za svet in pravičen boj proti hudobnemu, zapeljivemu svetu.

Ant. Zore, kapelan.

Iz Dola pod Ljubljano. Dne 18. listopada smo spremili k zadnjemu počitku enajstletno Frančiško Simenc, hčer tukajšnjega g. župana. Bolehala je čez leto dni Neusmiljena jetika ji je pihnila mlado življenje. Pokojna deklica je bila zgledna učenka, uzor ubogljivega otroka in za svoja leta nenavadno modra in resna. Kako zelo je želela letošnje poletje z drugimi prvoobhajanci pristopiti k angelski mizi, a bolezen jo je zadržala. Njena goreča želja pa se je izpolnila, seveda na drug način. Dva dni pred smrtjo je sprejela prvič in zadnjikrat nebeškega ženina v svojo deviško srce. Ves čas svoje bolezni je bila izredno potrpežljiva, zato se njena duša, kakor trdno upamo, že veseli v družbi devic pri Jezusu v nebesih. O njej veljajo besede sv. pisma: „Pravičen, akoravno prezgojden umrje, bo vendar v miru počival. Ker je Bogu dopadal, zato je postal njegov ljubček; in ker je med grešniki živel, zato je bil vzet. Pobran je bil, da ni hudobija popačila njegove uma ali da ni hinavščina preslepilo njegove duše.“ (Modr. 4. 7—11)

* * *

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 31. decembrom in 1. januarjem bodo možje in mladeniči častili presveti zakrament v cerkvi sv. Jakoba. Molila se boče 5. ura; Česčenje presladkega imena Jezusovega. Uljudno se vabite možje in mladeniči, da se česčenja prav v obilnem številu udeležite.

Odpustki meseca januarja 1904.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti moramo dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. *Petek, 1. v mesecu. Novo leto.* Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom bratov. sv. R. Telesa, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; c) vsem vernikom, ki gredo

k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje *brat. presv. Srca Jezusovega* dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa prvo nedeljo; d) udom bratovščine *prečistega Srca Marijinega*; e) udom družbe sv. Družine.

3. *Nedelja, 1. v mesecu.* a) Udom bratovščine svetega rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. b) Popolni odpustek onim, ki nosijo *višnjevski škapulir*.

6. *Sreda. Sv. Trije kralji.* Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) onim, ki nosijo *višnjevski škapulir*; d) udom bratovščine sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; e) udom družbe svete Družine; f) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini.

7. *Četrtek, 1. v mesecu.* Popolni odpustek udom brat. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

14. *Četrtek. Bl. Odorik. Tretjerednikom* popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

16. *Sobota. Sv. Berard in tov. Tretjerednikom* popolni odpustek kakor 14. dan t. m.

17. *Nedelja. Presv. Ime Jezusovo.* V Avstriji dobé popolni odpustek vsi verniki, ki ta dan ali v sedmih naslednjih dneh gredo k izpovedi, sv. obhajilu in so pri maši in molijo v namen sv. očeta.

23. *Sobota. Zaroka Marije device.* Popolni odpustek udom družbe sv. Družine.

24. *Nedelja. Praznik sv. Družine.* Popolni odpustek udom družbe sv. Družine.

25. *Ponedeljek. Izpreobrnitev sv. Pavla.* Popolni odpustek udom bratovščine, preč. Srca Marijinega.

28. *Četrtek* Popolni odpustek v bratovščini z belim škapulirjem.

30. *Sobota. Sv. Hijacinta.* Popolni odpustek tretjerednikom, kakor 14. dan t. m.

31. *Zadnja nedelja v mesecu.* Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec januar: Zaupanje v Boga.

Za posamezne dni: 1. Sv. oče, 2. Razširjenje dobrih časnikov, 3. Zatrte sabih, 4. Neka bolnica za potrpežljivost, 5. Bolan oče za ozdravljenje, 6. Razširjanje sv. vere, 7. Da bi se Slovenci zopet bolj uneli za misijone, 8. Družba sv. Petra Klaverja, 9. Tržaški Slovenci, 10. Trpeči Macedonci, 11. Združenje razkolnih Slovanov, 12. Neka župnija, 13. Neka oseba v veliki dušni bridkosti, 14. Razprti bratje, 15. Neka Mar. hči, da bi mogla prenašati veliko obrekovanje, 16. Bolna mati, 17. Med demokrate zašli brat, 18. Da bi se zvesto držali rimske stolice, 19. Bolan redovnik, 20. Da bi nam Bog dal več krščanskega poguma, 21. Mlačni Marijini družabniki, 22. Bolan mladenič, 23. Krščansko družinsko življenje, 24. Letošnji zaročenci, 25. Spreobrnjenje grešnikov, 26. Neka oseba, da bi si pravi stan izvolila, 27. Neki duhovnik, 28. Neka žena za utrjenje v veri in za srečni izid važnih zadev, 29. Slovenski škofje, 30. Slov. izseljenci, 31. Vsi našim molitvam priporočeni.